

Arrest

nr. 270 921 van 5 april 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. VAN DER BEKEN
Snikbergstraat 140A
1701 DILBEEK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 2 november 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 oktober 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 februari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 maart 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat D. VAN DER BEKEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen in België binnengekomen op 15 februari 2019. Op 26 april 2019 diende zij een eerste maal een verzoek om internationale bescherming in. Aangezien verzoekster geen gevolg gaf aan haar oproeping bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd zij geacht afstand te hebben gedaan van haar verzoek.

1.2. Op 14 oktober 2019 diende verzoekster een tweede verzoek om internationale bescherming in.

Op 22 oktober 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster ging in beroep tegen deze beslissing.

Bij arrest nr. X van 6 april 2021 besloot de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens tot de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Op 25 mei 2021 diende verzoekster een derde verzoek om internationale bescherming in.

Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend werd het dossier van verzoekster door de Dienst Vreemdelingenzaken op 4 juni 2021 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op het CGVS werd verzoekster gehoord op 14 september 2021.

Op 14 oktober 2021 besloot de commissaris-generaal tot de niet-ontvankelijkheid van verzoeksters verzoek. Deze beslissing werd op 15 oktober 2021 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent een Iraans staatsburger van Turkse origine uit Hashtrood. Op 26.04.2019 verzocht u voor het eerst om internationale bescherming. Aangezien u geen gevolg gaf aan uw oproeping bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) werd u geacht afstand gedaan te hebben van uw verzoek. Op 14.10.2019 verzocht u een tweede keer om internationale bescherming. U verklaarde toen het volgende:

U woonde in Teheran en Karaj. U bent tweemaal gehuwd en tweemaal gescheiden. In 1371 (Perzische kalender, stemt overeen met 1992/1993 volgens de Gregoriaanse kalender) investeerde u 300 miljoen toman in de bouwonderneming van uw schoonbroer M.(...) T.(...) Z.(...) en diens vriend en vennoot S.(...) A.(...) M.(...). U was al vele jaren goed bevriend met beide heren en hun families. Zij gebruikten het geld om te werken en te investeren en betaalden u maandelijks of om de zoveel maanden interest op het geleende bedrag. Beide heren waren rijk en machtig. A.(...) M.(...) was destijds parlamentslid en bezat naast het Iraanse ook het Amerikaanse staatsburgerschap. Uw schoonbroer bezat het staatsburgerschap van zowel Iran als het Verenigd Koninkrijk. Met de interesten op uw investering kon u een goed leven leiden en uw vier kinderen laten studeren. In 2016 geleden overleed meneer M.(...) in de Verenigde Staten. Even later overleed uw schoonbroer, meneer Z.(...), in het Verenigd Koninkrijk. U woonde destijds in een mooie woning in Vanak, Teheran, die eigendom was van meneer Z.(...). Toen u van zijn overlijden hoorde, ging u ervan uit dat u in zijn woning kon blijven wonen. Enige tijd later reisde Al.(...) Z.(...), de adoptiezoon van meneer Z.(...), naar Iran en zette u uit de woning. U verhuisde vervolgens naar uw eigen woning in Karaj, die u tot dan toe verhuurd had. U besloot uw geld terug te vragen. U wendde zich tot F.(...) en H.(...), de twee zonen van A.(...) M.(...), die in de Verenigde Staten wonen maar nog geregeld terugkeren naar Iran. Toen u hoorde dat zij in Iran waren, ging u hen condoleren voor het overlijden van hun vader. Daarna toonde u het ontvangstbewijs uit 1371 (1992/1993) en zei u dat u uw geld terug wilde. Zij gaven u te kennen dat zij daar niets mee te maken hadden. Vervolgens stuurde u tweemaal een familielid naar hen om te vragen u terug te betalen. Zij weigerden. Toen u ermee dreigde naar de rechtbank te stappen, zeiden ze dat u dat dan maar moest doen. In de maand Aban 1396 (oktober-november 2017) legde uw advocaat, meester G.(...), een klacht neer tegen A.(...) M.(...) bij de eerste afdeling van de algemene rechtbank van Elahiye, in Teheran. U was zelf niet aanwezig op de eerste zitting. Uw advocaat zei u dat de eerste zitting goed was verlopen, dat uw klacht onderzocht zou worden en dat u de tweede zitting diende af te wachten. Nadien liet uw advocaat niets meer van zich horen en beantwoordde uw frequente telefoontjes niet. Uiteindelijk, na lang aandringen van uw kant, liet hij u, zonder in detail te treden, verstaan dat er een probleem was gerezen met het dossier en dat hij niet meer voor u wilde werken. U besloot dan maar zelf naar de algemene rechtbank van Elahiye te stappen. U overhandigde uw dossiernummer en werd vervolgens naar de behandelende rechter, een bejaarde man, doorverwezen. Hij liet u verstaan dat u er beter aan deed de zaak te laten rusten. Het ging immers om veel geld dat u eiste van machtige mensen. U zou tegen hen geen enkele kans maken. De rechter gaf u te kennen dat het bedrag van 300 miljoen toman inmiddels 22 à 23 miljard toman waard was. Omdat u bleef aandringen, stelde de rechter voor een deskundige aan te stellen die zou bepalen of de handtekening op uw ontvangstbewijs authentiek was. Een tweetal maanden later kreeg u te horen dat dit niet het geval was. U keerde terug naar de rechter en zei dat u nog een handtekening van A.(...) M.(...) had, meer bepaald op een eigendomsakte van een stuk grond die u in de woning waar u woonde had gevonden. De rechter stelde voor deze keer drie deskundigen aan te stellen. In deze periode kreeg u het nieuws dat uw visum voor België was goedgekeurd. U besloot de zaak verder op te volgen bij uw terugkeer naar Iran. U verliet Iran op

26/11/1397 (15 februari 2019). U reisde, op uitnodiging van uw zoon Am.(...) H.(...) Z.(...) K.(...) (O.V. (...), CG (...)), in het bezit van uw paspoort voorzien van een Schengenvisum uitgereikt door de Belgische ambassade naar België. Het doel van uw reis was een bezoek aan uw zoon. Twee weken na uw vertrek uit Iran belde uw zoon Am.(...) Kh.(...) u op en zei dat vier gewapende agenten in burger uw woning in Karaj waren binnengevallen. Zij waren op zoek naar u en naar het ontvangstbewijs. Zij braken met geweld uw brandkast open, waarin niets te vinden was. Zij sloegen uw zoon en zeiden dat u zo snel mogelijk de nodige documenten diende te bezorgen. Sindsdien verblijft Am.(...) Kh.(...) bij zijn broer of zus in Teheran. Wanneer hij een kijkje gaat nemen in de woning in Karaj, hoort hij van de burens dat er geregeld onbekende personen navraag doen naar u. Na uw vertrek kwam er tweemaal een oproepingsbrief voor u toe. U werd opgeroepen als beschuldigde, ook al had u geen enkel idee wat er u precies ten laste wordt gelegd. Waar u aanvankelijk de eiser was, was u nu de beschuldigde. U ging ervan uit dat u door de revolutionaire rechtbank werd opgeroepen, wat impliceert dat u als crimineel of staatsgevaarlijk persoon zal worden beschouwd, en er u dus een zware straf boven het hoofd hangt. U vreesde bovendien mishandeld en misbruikt te worden in detentie.

In het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming nam het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen op 22 oktober 2020 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U ging in beroep tegen deze beslissing. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde met haar arrest van 6 april 2021 de beslissing van het Commissariaat-Generaal. Zonder België te hebben verlaten verzocht u op 25 mei 2021 een derde keer om internationale bescherming. U herhaalt bij uw derde verzoek dat de rechtszaak die u oorspronkelijk had opgestart om uw geleende geld terug te krijgen van A.(...) M.(...) tegen u was gekeerd. De zoon van A.(...) M.(...) had immers een rechtszaak tegen u aangespannen omdat u hen vals beschuldigd zou hebben. U werd hierdoor door de revolutionaire rechtbank veroordeeld tot drie maanden celstraf en 74 zweepslagen. U ving dit in 2021 op van één van uw zonen die in Iran verblijft. Hij overhandigde u twee vonnissen waar dit instond. U vreest dat u hierdoor bij een terugkeer naar Iran gearresteerd zou worden.

U dient uw huidig verzoek tevens in omdat u momenteel instaat voor de opvang van uw Belgische kleinkinderen. Uw schoondochter is twee jaar geleden immers overleden en uw zoon gaf geen goeie behandeling aan u en zijn kinderen. Daarom woont hij nu apart, al komt hij af en toe wel nog eens over de vloer om zijn kinderen te bezoeken.

U legt in het kader van onderhavig verzoek volgende documenten voor: uw originele carte meli (identiteitskaart), originele shenasnameh (geboorteboekje), de Belgische identiteitskaart van uw kleinzoon, een attest van uw gezinssamenstelling in België, een kopie van een vonnis van het Hof van Beroep in Teheran d.d. 21.07.1399 (12 oktober 2020) waarin u bij verstek wordt veroordeeld tot drie maanden gevangenisstraf en 74 zweepslagen, een kopie van een aanhoudingsbevel van 25.02.1400 (15 mei 2021) van de algemene en revolutionaire rechtbank van Teheran gericht aan de politiecommandant van Teheran om u te arresteren, een contract met en volmacht aan mr. M.(...) G.(...), de advocaat die u initieel vertegenwoordigde bij de rechtszaak tegen meneer M.(...), een rechtplegingsverzoek aan de Rechtbank van Eerste Aanleg over het begin van uw rechtszaak tegen de heer M.(...), verschillende oproepingen van de strafrechtbank van Teheran waarin gevraagd wordt dat u zich meldt en drie video's van de pogingen om in te loggen op de beveiligde website Sana om uw rechtsdossier te raadplegen.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-Generaal naar aanleiding van uw vorig verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw volgend verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3

of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat uw vorig verzoek door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat u niet aannemelijk had gemaakt dat u bij een terugkeer naar Iran gearresteerd en zwaar gestraft zou worden door de revolutionaire rechtbank omwille van uw problemen met de familie M.(...). Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die op basis van de door het CGVS geformuleerde conclusies stelde dat er geen geloof kon gehecht worden aan uw vluchtmotieven. U ging hiertegen niet in beroep.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element of feit in uw dossier voorhanden.

De verklaringen die u naar aanleiding van uw huidige verzoek om internationale bescherming aanhaalt liggen in het verlengde van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd. Deze verklaringen kunnen geen aanleiding geven tot een nieuwe beoordeling van uw asielrelaas en zijn niet van dien aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen.

Dat u in uw huidige verzoek verscheidene gerechtelijke documenten overhandigt, is onvoldoende om de vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen, integendeel. Opdat documenten enige bewijskrachtig zouden zijn, dienen deze ondersteund te worden door geloofwaardige verklaringen, quo non zoals reeds vastgesteld in het kader van uw tweede verzoek. Ook in uw huidige verzoek zijn uw verklaringen over uw nieuw ingediende documenten tegenstrijdig, vaag en incoherent.

Allereerst kan het kopie van het vonnis d.d. 21.07.1399 (12 oktober 2020) niet weerhouden worden als nieuw element zoals bedoeld in artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet aangezien u dit vonnis reeds indiende voor de RVV in het kader van uw vorig verzoek. Bovendien dient gewezen te worden op het feit dat u voor het CGVS stelde dat u denkt dat de veroordeling tot 74 zweepslagen hier niet instaat (CGVS 3e VIB, p. 5). Dat deze zweepslagen wel staan opgenomen in dit vonnis, duidt erop dat u weinig op de hoogte bent van de gerechtelijke stappen en documenten die tegen u werden uitgevaardigd. Dergelijke vaststelling ondermijnt bijkomend uw geloofwaardigheid. Verder stelt u initieel op het CGVS dat u dit vonnis ontving via uw zoon. Hij kon dit document verkrijgen via een online aanvraag op een website genaamd 'septa' (volgens het schrijven van uw advocaat van 17.09.2021 is dit de website 'SANA'). Hij was op de hoogte gekomen van dit document omdat een buurvrouw van u hem had laten weten dat de Iraanse autoriteiten met een origineel vonnis aan uw deur kwamen staan (CGVS 3e VIB, p. 5-6). Ook van het tweede vonnis dat u ontving, kwam uw zoon op dezelfde manier op de hoogte (CGVS 3e VIB, p. 7). Dit is echter tegenstrijdig met uw verklaringen door de DVZ waar u stelde dat dit tweede vonnis aan uw zoon werd getoond door een politieagent en dat hij hier vervolgens een foto van trok (Verklaring volgend verzoek, vraag 18). Hiermee geconfronteerd stelt u geen goed geheugen te hebben (CGVS 3e VIB, p. 8), een bewering die u evenwel geenszins staft aan de hand van objectieve stukken. Na deze confrontatie wijzigt u bovendien uw verklaringen. U vermoedt dan dat het eerste vonnis door uw buurvrouw in ontvangst werd genomen en dat ze dit nadien aan uw zoon gaf. Het tweede vonnis zou dan op de bovengenoemde website afgedrukt zijn (CGVS 3e VIB, p. 8). Geconfronteerd met het feit dat u weer een andere versie geeft over het verkrijgen van deze documenten wijst u opnieuw naar uw slecht geheugen (CGVS 3e VIB, p. 8). U voegt er vervolgens aan toe dat beide vonnissen toch door de bovengenoemde website afgedrukt werden (CGVS 3e VIB, p. 8). Het dergelijk wisselen van uw verklaringen duidt erop dat hieraan geen geloof kan gehecht worden. U meent ook dat er een tweede vonnis was maar u weet niet zeker door welke rechtbank het tweede vonnis werd uitgesproken (CGVS 3e VIB, p. 6-7). Bovendien blijkt dit geen vonnis te zijn maar een arrestatiebevel. Verder is het opmerkelijk dat u geen nieuwe advocaat onder de arm nam om uw zaak op te volgen en u op deze manier te informeren over de lopende procedures tegen uw persoon of om in beroep te gaan tegen uw veroordeling (CGVS 3e VIB, p. 11-12). Net zoals in uw vorig verzoek werd aangestipt, getuigt uw houding van een manifest gebrek aan interesse in de situatie die u vreest bij terugkeer en valt deze geenszins in overeenstemming te brengen met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Het contract dat u in 1395 (2016/2017) afsloot met uw advocaat zegt niets over mogelijke gerechtelijke procedures die tegen u opgestart zouden zijn. Wat betreft de aankondigingsbrieven die u hebt overhandigd, doet het verbazen dat u niet eens weet van welk jaar deze dateren (CGVS 3e VIB, p. 10-11). Bovendien stelt één van deze aankondigingen dat een zekere M.(...) K.(...) Y.(...) zich moet aanmelden en niet u. Deze persoon staat op deze aankondigingsbrief ook als opmaker aangeduid. Dit

breekt de bewijswaarde van uw voorgelegde documenten verder af. Voorts is het ook opmerkelijk dat u het contract met uw advocaat en het verslag van de eerste zitting niet eerder hebt overhandigd. U geeft immers aan dat u afwist van het bestaan van deze documenten maar dat u niet eerder aan uw zoon vroeg om deze te bekomen omdat u niemand u dit had gezegd. U ondernam hiertoe pas actie toen uw huidige advocaat u dit vroeg (CGVS 3e VIB, p. 11). Dat u niet meer moeite deed om dergelijke gerechtelijke documenten eerder te bezorgen om aldus uw verzoek te staven, doet opnieuw verbazen.

Wat betreft de voorgelegde video's van de pogingen van uw zoon om online uw juridisch dossier te raadplegen, dient aangestipt te worden dat dergelijk beeldmateriaal niet toelaat om te beoordelen hoe of in welke omstandigheden dit gemaakt werd.

Dat u voorts uw huidig verzoek indient omdat u instaat voor de zorg van uw Belgische kleinkinderen (CGVS 3e VIB, p. 3-4) is een motief dat een motief dat niet ressorteert onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie of de bepalingen inzake subsidiaire bescherming.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Uw overige documenten wijzigen bovenstaande conclusie niet. Uw identiteit, herkomst en uw gezinssamenstelling in België staan niet ter discussie, net zomin als de identiteit van uw kleinzoon.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 57/6/1, § 1 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de formele en materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster betwist de motieven van de bestreden beslissing en stelt dat zij wel degelijk nieuwe elementen aanbracht die haar kans aanzienlijk groter maken dat zij voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Verzoekster vraagt in hoofdorde om haar als vluchteling te erkennen, minstens haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en ten subsidiaire titel om de bestreden beslissing "*nietig te verklaren*".

2.2. Stukken

Verzoekster voert geen nieuwe stavingstukken bij het verzoekschrift.

2.3. Beoordeling

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vooreerst dient erop gewezen dat in het kader van verzoeksters eerste verzoek om internationale bescherming werd geoordeeld dat zij geacht werd afstand te hebben gedaan van haar verzoek omdat zij geen gevolg gaf aan haar oproeping bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Zonder België te verlaten diende verzoekster een tweede verzoek om internationale bescherming in op 14 oktober 2020. In het kader van dit tweede verzoek om internationale bescherming besloot de commissaris-generaal op 22 oktober 2020 tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit omdat, gelet op de merkwaardigheden en lacunes in de door haar neergelegde documenten en door haar afgelegde verklaringen, geen geloof kan worden gehecht aan haar bewering als zou zij ten gevolge van een gerechtelijk geschil (dat ontstaan zou zijn nadat zij haar uitgeleende geld zou hebben proberen terugvorderen van de kinderen van haar overleden schoonbroer) zou dreigen te worden geviséerd en vervolgd.

Verzoekster ging in beroep tegen deze beslissing. Bij arrest nr. 252 227 van 6 april 2021 oordeelde de Raad eveneens tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof kon worden gehecht aan de door verzoekster voorgehouden vrees voor vervolging en er evenmin in haar hoofde zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Haar huidige derde verzoek om internationale bescherming wordt in de bestreden beslissing niet-ontvankelijk verklaard. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststellingen en overwegingen dat:

(i) verzoeksters vorig verzoek om internationale bescherming werd door het CGVS afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat zij niet aannemelijk had gemaakt dat zij bij een terugkeer naar Iran gearresteerd en zwaar gestraft zou worden door de revolutionaire rechtbank omwille van haar problemen met de familie M., welke beslissing werd bevestigd door de Raad;

(ii) de verklaringen die verzoekster naar aanleiding van haar huidig verzoek om internationale bescherming aanhaalt liggen in het verlengde van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd en kunnen dan ook geen aanleiding geven tot een nieuwe beoordeling van haar asielrelaas, noch de vastgestelde ongeloofwaardigheid opheffen;

(iii) wat betreft de verscheidene gerechtelijke documenten die verzoekster in het kader van haar huidig verzoek om internationale bescherming overhandigt moet het volgende worden opgemerkt:

(a) de kopie van het vonnis *d.d.* 12 oktober 2020 kan niet beschouwd worden als een nieuw element in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet aangezien dit vonnis reeds werd ingediend voor de Raad in het kader van haar vorig verzoek. Bovendien kan worden opgemerkt dat verzoekster op het CGVS verklaart dat zij denkt dat haar veroordeling tot 74 zweepslagen hier niet instaat, terwijl dit wel het geval is en hetgeen erop duidt dat zij weinig op de hoogte is van de gerechtelijke stappen en documenten die tegen haar werden uitgevaardigd,

(b) verzoekster legt inconsistente verklaringen af over de wijze waarop haar zoon het tweede 'vonnis' in handen zou hebben gekregen, alsook blijkt uit het document dat het om een arrestatiebevel en niet om een vonnis gaat,

(c) het is opmerkelijk dat verzoekster geen nieuwe advocaat onder de arm nam om haar zaak op te volgen en haar op deze manier te informeren over de lopende procedures tegen haar persoon of om in beroep te gaan tegen haar veroordeling;

(d) het contract dat verzoekster in 2016/2017 afsloot met haar advocaat zegt niets over mogelijke gerechtelijke procedures die tegen haar zouden zijn opgestart,

(e) wat betreft de aankondigingsbrieven doet het verbazen dat verzoekster niet eens weet van welk jaar deze dateren. Bovendien stelt één van deze aankondigingen dat een zekere M. K. Y. zich moet aanmelden en niet verzoekster, terwijl deze persoon ook op deze aankondigingsbrief wordt vermeld als opmaker ervan hetgeen de bewijswaarde verder ondermijnt,

(f) het is opmerkelijk dat verzoekster het contract met haar advocaat en het verslag van de eerste zitting niet eerder heeft overhandigd,

(g) wat betreft de voorgelegde video's van de pogingen van verzoeksters zoon om online haar juridisch dossier te raadplegen, moet worden opgemerkt dat zij niet toelaten om te beoordelen hoe, of en in welke omstandigheden ze werden gemaakt;

(iv) met betrekking tot verzoeksters motief dat zij instaat voor de zorg van haar Belgische kleinkinderen na het overlijden van hun moeder, moet worden vastgesteld dat dit motief niet ressorteert onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag of de bepalingen inzake subsidiaire bescherming;

(v) de overige documenten die verzoekster voorlegt zijn niet van die aard dat ze de appreciatie van haar verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen.

Al deze motieven worden op omstandige wijze toegelicht in de bestreden beslissing.

2.3.4. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.5. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige, nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond

bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer*, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asiolverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de *ratio legis* die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (*Parl.St. Kamer*, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

2.3.6. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de niet-ontvankelijkheid van haar volgend verzoek om internationale bescherming, te verklaren of te weerleggen. Het komt verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel geheel in gebreke blijft. Zij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

In zoverre verzoekster in het verzoekschrift nog aanvoert dat zij niet zelf haar dossier in Iran opvolgt, dat haar zoon dit voor haar waarneemt omdat zij zelf amper of geen kennis heeft van sociale media of computers om contact te houden met familie in Iran en op die manier op de hoogte te blijven van haar dossier en zij hekelt dat het CGVS hiermee geen rekening heeft gehouden, dient te worden opgemerkt dat deze argumentatie niet kan volstaan als verschoning voor het gebrek aan bewijskrachtige documenten, verzoeksters gebrekkige kennis over de inhoud van de door haar voorgelegde gerechtelijke documenten, haar inconsistente verklaringen over de wijze waarop haar zoon het arrestatiebevel zou hebben ontvangen, noch haar gebrek aan interesse in de evolutie van haar problemen. Van een verzoeker om internationale bescherming mag immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij/zij al het mogelijke doet om documenten en informatie te verzamelen die zijn/haar relaas kunnen ondersteunen en/of die zijn/haar recente situatie schetsen, alsook dat hij/zij op de hoogte is van de inhoud van de door hem/haar voorgelegde documenten. In dit verband dient erop te worden gewezen dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoekster zich, zelfs zo zij zelf niet technisch onderlegd is, via andere kanalen kan inlichten over de evolutie van haar problemen, hetgeen zij ook bevestigt in het verzoekschrift door aan te geven dat haar zoon haar dossier in Iran opvolgt. Bovendien verklaart verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS dat zij via WhatsApp in contact staat met vrienden in Iran (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 3). Hoe dan ook brengt verzoekster in het verzoekschrift geen enkel valabel argument aan om te verklaren dat zij niet correct en eenduidig kan duiden wat er precies in het door haar voorgelegde vonnis en arrestatiebevel staat, op welke wijze haar zoon in het bezit zou zijn gekomen van het arrestatiebevel, noch dat zij geen enkele poging heeft ondernomen om een nieuwe advocaat onder de arm te nemen om haar zaak op te volgen en haar op deze manier te informeren over de lopende procedures tegen haar persoon of om in beroep te gaan tegen haar veroordeling.

Waar verzoekster verder in het verzoekschrift beargumenteert dat zij – in het licht van haar samenwerkingsplicht – zoveel als mogelijk documenten heeft proberen te verzamelen omtrent de rechtszaak tegen haar in Iran, dat uit de video echter blijkt dat haar Rijksregisternummer geblokkeerd is zodat zij niet langer toegang heeft tot haar juridische documenten via een website en zij hekelt dat de commissaris-generaal deze video's van elke bewijswaarde ontnemt, volhardt zij in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, minimaliseert zij de in de bestreden beslissing gedane

vaststellingen en spreekt zij de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal tegen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoekster er niet in slaagt om de pertinente vaststelling te weerleggen dat de voorgelegde video's geen bewijswaarde kan worden toegekend omdat zij algemeen in scène kunnen worden gezet en bijgevolg manipuleerbaar zijn in plaats, tijd en ruimte.

Verzoekster hekelt tot slot dat de commissaris-generaal zich niet inhoudelijk uitspreekt over het arrestatiebevel en de daarin vermelde gegevens. De Raad wijst in dit verband erop dat documenten slechts objectieve bewijswaarde hebben voor zover een waarachtig relaas wordt ondersteund, hetgeen *in casu* niet het geval is. Zo wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat verzoekster wisselende en tegenstrijdige verklaringen aflegt over de wijze waarop zij in het bezit zou zijn gekomen van het arrestatiebevel (en het vonnis). Immers, waar zij tijdens haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaart dat haar zoon aan de politieagent gevraagd heeft of hij een foto mocht nemen van het arrestatiebevel (administratief dossier, 'verklaring volgend verzoek', vraag 18.4.), merkt zij tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS op dat haar zoon dit, samen met het eerste vonnis, verkreeg via een online aanvraag op een website genaamd 'septa' (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 7). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, stelt verzoekster geen goed geheugen te hebben (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 8), een bewering die zij evenwel geenszins staft aan de hand van objectieve stukken. Na deze confrontatie wijzigt verzoekster bovendien opnieuw haar verklaringen en geeft zij aan dat zij vermoedt dat het eerste vonnis door haar buurvrouw in ontvangst werd genomen en dat ze dit nadien aan haar zoon gaf. Het tweede vonnis zou dan op de website afgedrukt zijn (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 8). Geconfronteerd met het feit dat zij weer een andere versie geeft over het verkrijgen van deze documenten wijst verzoekster opnieuw naar haar blote bewering als zou zij een slecht geheugen hebben (*ibid.*). Verzoekster voegt er vervolgens aan toe dat beide vonnissen toch door de website afgedrukt werden (*ibid.*). Het dergelijk wisselen van haar verklaringen duidt erop dat hieraan geen geloof kan gehecht worden. Verder blijkt verzoekster evenmin in staat om correct te duiden dat het om een arrestatiebevel en niet om een vonnis blijkt te gaan en weet zij zelfs niet door welke rechtbank dit zou zijn uitgesproken (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 6-7). De vaststelling dat verzoekster dermate wisselende verklaringen aflegt over het verkrijgen van het arrestatiebevel en niet op de hoogte is van de inhoud ervan, doen dan ook op fundamentele wijze afbreuk aan de bewijswaarde ervan.

Verzoekster lijkt er overigens ten onrechte vanuit te gaan dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook aan de aangebrachte stukken bewijswaarde weigeren wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden, wat *in casu* het geval is.

Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissing aldus wordt weerlegd, blijft de motivering dienaangaande onverminderd overeind en wordt deze door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.3.7. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

2.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op de Dienst Vreemdelingenzaken de kans kreeg om haar verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van haar huidig volgend verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. Vervolgens werd verzoekster op het CGVS uitvoerig gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Farsi machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.9. Waar verzoekster in ondergeschikte orde nog vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal houdende niet-ontvankelijk verzoek te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf april tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET